

[Henry Christensen.]

derefter kunne få en regering, der i løbet af så kort tid viste sig at kunne gøre det endnu ringere, det havde vi egentlig ikke forestillet os. Så er der måske balance i gengivelsen af den folkelige debat på disse områder.

Tilbage bliver et grundlag for eftertanke imellem alle ansvarlige politikere både på regeringsbænk og i opposition om, hvorledes vi får styrke nok i det danske samfund til at føre en tilstrækkelig fast og vedholdende politik tilstrækkelig længe til, at vi virkelig når det resultat, som vi alle er afgørende interesseret i.

Der er måske grund til at understrege, at det denne gang var en af organisationslederne, en, der lejlighedsvis står socialdemokratiets ledelse nær, der brugte et udtryk som „behov måske for et Kanslergadeforlig“, der ligesom afslørede forståelse for, at der var brug for en bredere og mere sammenhængende indsats over for den økonomiske politik end den, vi har mødt hidindtil.

Det, som det efter min og vores opfattelse nu drejer sig om, er, at vi skaffer os styrke til at udnytte de bedre konjunkturer, som hr. Orla Møller talte om, og som der jo er en almindelig forventning om. Desværre tyder meget på, at vi igen befinder os i en periode med stærke omkostningsstigninger; prisstigningsmæssigt er Danmark på ny ved at placere sig i spidsen af den europæiske inflationsbølge. Jeg beder tingets medlemmer lægge mærke til, at monopoltilsynet i sin redegørelse forleden gjorde opmærksom på, at udviklingen i priser, lønninger og omkostninger nu igen rummer en risiko for, at de produktive ressourcer til skade for eksporten trækkes hen imod de hjemmemærkedsprægede erhverv og de offentlige tjenesteydelser. Man påpeger udsigten til en udvikling med nye fremtidige prisstigninger som følge af omkostningsstigninger og et øget efterspørgselspres.

Jeg tror desværre, at et af regeringens selvstændige led, nemlig dens boligpolitik, har en betydelig del af medansvaret på dette område. Jeg tror, at man har fejlvurderet den reelle situation på boligmarkedet; man har troet, det var muligt at opføre og udleje store familieboliger til en pris, der i mange tilfælde ligger over den, det koster en familie at bo i eget hus. Ved den boligpolitiske linje, regeringen har fulgt i denne sam-

ling, har man bevidst søgt at camouflere fejltagelsen ved at gennemføre en omfattende udvidelse af hele boligstøtten. Resultatet er på dette område alene en forøget udgiftsstigning på et par hundrede millioner kroner, og i løbet af de næste fire år vil den samlede kontante statslige og kommunale støtte til boligsektoren stige til mere end 3 milliarder kr. Dertil kommer den støtte, der fortsat indirekte ydes igennem fastlåsning af lejeniveauet i den ældre boligmasse.

Vi står utvivlsomt her over for en af de væsentligste årsager til vores samfundsøkonomiske problemer. Ingen regering vil slippe for at tage stilling til, hvordan denne skavank kan rettes op, og jeg har også ligesom lyttet mig til, at der er en gryende forståelse hos boligministeren. Det, som jeg tror er hans fejltagelse, er i bedste fald, at han har valgt at gå et par skridt tilbage i den tro, at det førte fremad. Hvis det er udtryk for at tage tilløb, kan det måske være rigtigt, men sådan opfatter vi det desværre ikke helt.

Vi har forsøgt at præcisere vores hovedsynspunkter med hensyn til en langsigtet boligpolitik i 3 hovedelementer. Der må ske en normalisering af lejefastsættelsen i den ældre boligmasse efter de regler, vi allerede har fremsat forslag til folketingsbeslutning om; det må ske gradvis, med en hurtig nedtrapning af afviklingen af hele den kontante støtte til bygherrer, hvad enten det er sociale selskaber eller private, og den fremtidige støtte må alene ydes direkte til de bolig-søgende og til gengæld her sikre, at ingen familier af økonomiske grunde afskæres fra at opnå en rimelig boligstandard. Jeg tror, der her og i den ekspansion, der nu kommer til at udgå fra de offentlige budgetter, ligger to af faremomenterne i den offentlige økonomi, og jeg ser ikke, at man i regeringspolitikken har tilstrækkelig modvægt over for det pres, der nu truer på disse områder.

Det andet led er spørgsmålet om omkostningsudviklingen, og det er der efter vor opfattelse så meget desto mere grund til at opfordre regeringen til at interessere sig ansvarligt for, som udviklingen indebærer de faresignaler, jeg har forsøgt at gøre rede for. Jeg opfordrede allerede under den forrige økonomiske debat regeringen til at interessere sig for en række konkrete led i en indkomstpolitik. Jeg skal minde om de